

[Arbejdsministeren.]

derom fra regeringens side. Jeg kan oplyse, at det var noget af det første, vi tog op under visningsminister og arbejdsminister imellem, og jeg regner med, at vi allerede i næste uge på et ministermøde kan få en afklaring af, på hvilke områder der i særlig grad bør sættes ind, hvad dette vigtige spørgsmål angår.

Til hr. Ingomar Petersen: jeg skal ikke gå ind på de mere polemiske betragtninger, som der i øvrigt ikke var så mange af i denne omgang. Det er rigtigt, at det er det samme forslag, vi som regering fremsætter, som vi tidligere har fremsat i opposition, og det synes jeg er logisk og konsekvent; det har vi faktisk lovet vore vælgere at gøre. Det har vi dog hørt noget om tidligere i dette ting, at sådan bør man gøre.

Jeg er glad for, at hr. Ingomar Petersen sagde, at han nu var villig til at acceptere de to årlige reguleringer; hans første indlæg opfattede jeg på den måde, at han var meget tilbageholdende. Vel, der kan være problemer, men jeg tror ikke, det er større problemer, end at vi ved en snak om det i arbejdsmarkedsudvalget kan klare det af. Det føler jeg mig helt overbevist om kan lade sig gøre.

Hvad angår spørgsmålet om, at nogle kan få mere i understøttelse end i løn: det er jo noget, man hører meget ofte. Vel, vi har, som jeg sagde det før, folk, der får 19 kr. 75 øre i timen, og der er nogle, der tjener 50, 60, 70 kr. i timen. Og da vi formentlig er enige om at fastholde det princip, at vi skal have en erstatning i forhold til den rent faktisk mistede indtægt, kan man næppe komme meget nærmere end det, vi bygger på i øjeblikket, og så er det jo klart, at når der er et gennemsnit, så må der være nogen under og nogen over. Men for hver enkelt gælder det, uanset hvilken timeløn man har, uanset hvilken årsindtægt man har, at man aldrig kan opnå mere end 90 pct. i understøttelse af det, man har haft i arbejdsfortjeneste forud.

Hr. Ingomar Petersen sagde, at det ikke var godt, at kun 40 pct. af lønmodtagerne er medlemmer af arbejdsløshedskasserne. Hvordan kan andre komme med? Ja, jeg vil vove at påstå, at de 60 pct., der mangler, kan komme med, hvilken dag de ønsker det. De kan blive medlemmer af en arbejds-

løshedskasse, hvilken dag de ønsker det, praktisk taget alle sammen. Det er der ikke spor i vejen for. Vi har ikke den obligatoriske ordning, men der findes arbejdsløshedskasser, som praktisk taget dækker alle fag, brancher, områder og lønmodtagergrupper. Så der skulle altså ikke være noget i vejen for, at det kunne lade sig gøre.

Så vil jeg gerne sige, at jeg er aldeles enig i hr. Ingomar Petersens bemærkning om, at det var meget bedre at bruge pengene til arbejde end til understøttelse. Der er ingen sætning, jeg har anvendt mere ved alle lejligheder igennem de sidste 6-7 måneder — og nogle vil kunne erindre, måske ikke alle, hvor ofte den blev brugt i forbindelse med beskæftigelsesdebatten, som vi havde den 10. oktober sidste år i folketinget, hvor vi netop sagde: den række af beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, vi ønsker gennemført, koster penge, men det er da langt bedre at anvende disse penge til samfundsnyttige investeringer fremfor passivt at udbetale dem i arbejdsløshedsunderstøttelse.

Jeg håber, at man ikke bare fra det radikale venstre — dér tror jeg man er velvilligt indstillet — men også fra anden side vil være parat til at slutte op om de beskæftigelsesfremmende forslag, som nok koster noget, men som også betyder, at man får noget produktivt til gengæld, og at man også stiller disse familier gunstigere, end de ellers ville være stillet.

Hr. Ninn-Hansen spurgte, om jeg var klar over, at dette forslag behandles i landsarbejdsnævnet. Det er jeg ikke bekendt med. Det er nok muligt, at Arbejdsløshedskasserne Samvirke har sendt det til landsarbejdsnævnet — man drøfter jo løbende arbejdsløshedskasseproblemer dér — men enkeltheder i det er jeg ikke klar over.

Så er der igen dette med Odense. Jeg hører så ofte dette, at de ikke vil arbejde. Arbejdsgiverne søger at få arbejdskraft, de bliver anvist, de nægter at komme, der averteres, osv. Den dækningsgrad, man har i dag, er jo ikke meget anderledes end den, vi havde for et par år siden, hvor vi vel havde den højeste beskæftigelse i dette lands historie. Da var der ikke noget i vejen for, at man ville arbejde, man ville hellere end gerne arbejde. Jeg må altså bede om at få helt konkrete eksempler på, at man har